

Братя Грим
Кристалната топка

Живяла някога една магьосница. Тя имала трима сина, които много се обичали. Но майка им не им се доверявала и все си мислела, че те ще ѝ откраднат силата. Ето защо превърнала големият си син в орел и го изпратила на една скалиста планина; виждали го от време на време да се вие в широки кръгове ту високо, ту ниско из простора. Втория превърнала в кит и го изпратила да живее в морето; виждали го от време на време да изхвърля нагоре огромна водна струя. Дватама възвръщали човешкия си образ всеки ден само за два часа.

Най-малкият син много се страхувал, че майка му ще го превърне и него в някакъв звяр – в мечка или вълк, затова тайно избягал. Той бил чувал, че в двореца на златното слънце била затворена една омагьосана принцеса и чакала някой да я освободи. Но всеки, който дръзнул да стори това, заплащал с живота си – мнозина се опитвали, но никой от тях не избегнал смъртта.

Ала сърцето на момъка не знаело какво е страх; той решил да отиде в двореца на златното слънце.

Вървял дълго време и не можал да го намери. Накрая попаднал в една гъста гора, от която не знаел как да излезе. Но ето, че в далечината видял два великана. Те му махали с ръце и като се приближил до тях, му казали:

– Караме се за една шапка; и понеже сме равни по сила, никой не може да надвие другия. Малките хора са по-умни от нас, затова искаме ти да решиш.

– Как можете да се карате за такава стара шапка? – попитал ги момъкът.

– Ти не знаеш каква способност има тази шапка. Тя е възшебна – който я сложи на главата си, може веднага да отиде, където пожелае.

– Дайте ми шапката – рекъл момъкът. – Аз ще се отдалеча малко и после ще ви повикам; вие двамата ще се надбягвате и който стигне пръв при мене, ще вземе шапката.

Сложил той шапката на главата си и продължил своя път, но тъй като мислел само за принцесата, забравил великаните. По едно време въздъхнал дълбоко и казал:

– Ех, само да стигна веднъж в двореца на златното слънце!

И щом тези думи се отронили от устните му, той се озовал на висока планина пред портите на двореца.

Влязъл вътре, минал през всички зали. Най-накрая открил царската дъщеря. Но колко се изплашил, като я погледнал! Лицето ѝ било пепелосиво и набръчкано, очите ѝ били мътни, а косите червени.

– Ти ли си принцесата, чиято хубост славят всички? – викнал той.

– Ах – отвърнала тя, – това не истинският ми лик, ала хората могат да ме виждат само грозна. А за да узнаеш как изглеждам, погледни в това огледало. Него никой не може да го заблуди – то ще ти покаже моето лице, каквото е.

Тя му подаде огледалото и той видял в него отражението на най-хубавата девойка на света, а от скръб от очите ѝ се ронели сълзи. Тогава момъкът казал:

– Как бих могъл да те спася? Аз от нищо не се страхувам.

Принцесата отговорила:

– Който завладее кристалната топка и я вдигне пред очите на магьосника, ще сломи силата му и аз ще възвърна истинския си образ. Но – добавила тя – не един вече намери смъртта си заради мене! Много ми е жал и за тебе, момко, защото и теб ще те сполети същото.

– Нищо не може да ме спре – казал той, – кажи ми само какво трябва да направя.

– Ще узнаеш всичко – казала принцесата. – Като слезеш от планината, на която се издига този дворец, ще видиш долу извор, до който има един див бик; трябва да се биеш с него. Ако успееш да го убиеш, от него ще излети една огнена птица, която носи в утробата си нажежено яйце, а в яйцето, на мястото на жълтъка, се намира кристалната топка. Птицата няма да пусне яйцето, докато не бъде заставена да стори това. Но ако яйцето падне на земята, то ще се запали и ще опожари всичко наоколо; самото яйце ще се стопи, а заедно с него и кристалната топка, и целият твой труд ще бъде напразно.

Слязъл момъкът при извора, а бикът изфучал и ревнол срещу него. След дълга борба момъкът забил меч си в туловището му и бикът грохнал на земята. В същия миг от него се появила огнената птица и щяла да отлети, но орелът, братът на момъка, се виел сред облаците. Той се спуснал след птицата, подгонил я към морето и я блъснал с клюна си. Като разбрала каква опасност я грози, пуснула яйцето.

Но то не паднало в морето, а върху една рибарска колиба на брега, която веднага започнала да дими и всеки миг щяла да пламне. Тогава другият брат вдигнал огромни вълни в морето. Те залели колибата и загасили огъня.

Тогава момъкът потърсил яйцето и за щастие го намерил. То още не се било стопило, а от студената вода черупката му се напукала. И момъкът извадил кристалната топка непокътната.

После отишъл при магьосника и му показал топката. А магьосникът

казал:

– Моята сила е сломена и от днес нататък ти ще бъдеш цар в двореца на златното слънце. С тази топка ще можеш да върнеш човешкия образ и на братята си.

Без да чака повече, тръгнал към двореца. Когато влязъл в стаята на принцесата, се стъписал от блясъка на хубостта ѝ. А след това се оженили и живели щастливо.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm
Die Kristallkugel

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки
Превод – Димитър Стоев
Илюстрации – Антония Дончева
Редактор – Петя Дочева
Технически редактор – Иван Додов
Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2441>]